

Nr 478.

Av herrar Severin i Gävle och Orgård, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 224, angående utbyggnad av reumatiker-vården.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 224 till riksdagen angående utbyggnad av reumatikervården föreslås att med prövning av frågan om anslag till särskild upplysningsverksamhet på de reumatiska sjukdomarnas område tills vidare skall anstå.

1941 års reumatikervårdsakkunniga hava i sitt betänkande del III (SOU 1945: 41 s. 63—65) understrukit vikten av att parallellt med förbättrade vårdåtgärder på dessa sjukdomars område en intensiv folkupplysning igångsättes. Det allmännas åtgärder äro på detta område, som så många andra, till föga eller ingen nytta, om icke allmänheten förstår att rätt värdera och tillgodogöra sig dem. Det gagnar icke mycket om möjligheter ordnas för tidig behandling om de ledgångsreumatiskt sjuka icke söka dem. Det gagnar icke mycket att utöka antalet sjukvårdsplatser, om patienterna i förtid lämna sjukhuset och därmed åter framkalla en förvärring av sitt tillstånd. För de reumatiskt sjuka äro goda bostads- och arbetsförhållanden av synnerlig vikt. De sjuka måste inse och uppmärksamma detta. Liknande resonemang kan föras beträffande ett flertal punkter, när det gäller att i görligaste mån åstadkomma invaliditetsprofylax på det reumatiska sjukdomsområdet.

Därav följer, att det är av mycket stor vikt, att allmänheten erhåller god upplysning om de reumatiska sjukdomarna, deras förlopp och behandling. Vid sjukdomar av så långvarig och smygande karaktär som dessa är en sådan folkupplysning särskilt nödvändig. I viss utsträckning sammanfaller en sådan upplysning med allmän hälsovårdsupplysning. I andra avseenden åter måste den särskilt inriktas på de reumatiska sjukdomarna själva.

När det gäller de reumatiska sjukdomarna uppgå samhällets årliga kostnader enligt 1941 års reumatikervårdsakkunnigas uträkningar till minst cirka 150 miljoner kronor. Antalet förlorade arbetsdagar uppgå även till minst 15 miljoner. Samhällets förluster på grund av dessa sjukdomar äro sålunda betydande. Ett så blygsamt anslag som de sakkunniga föreslagit för upplysningsverksamhet på område eller 30 000 kronor årligen, torde därför, om man därigenom kan erhålla någon minskning i samhällets stora utgifter för dessa sjukdomar, vara mer än väl berättigat och försvarligt, om

man ser problemen ur ekonomisk synpunkt. Så ännu mer om man ser saken ur social synpunkt.

I övrigt hänvisas till de sakkunnigas betänkande i denna del och framhålls, att det vid remissbehandlingen av detta betänkande i detta avseende icke framkommit några erinringar från hörda myndigheter och organisationer utan i stället de sakkunnigas förslag i denna punkt från flera håll varmt tillstyrkts.

Under åberopande av vad som ovan anförts hemställa vi därför,

att riksdagen måtte i överensstämmelse med 1941 års reumatikervårdsakkunnigas förslag ställa till medicinalstyrelsens förfogande ett årligt belopp av 30 000 kronor att användas för upplysningsverksamhet rörande de reumatiska sjukdomarna.

Stockholm den 30 april 1946.

Erik Severin,
Gävle.

P. L. Orgård.
